

Μια Γεύση Τρικυμίας στα Χείλη

Α. Κουδουμιάς

29 Αυγ. - 10 Σεπ. 2023

στην Δημοτική Πινακοθήκη της Μυκόνου σε συνεργασία με την γκαλερί αγκάθι - καρτάλος

Contact

www.alexiakoudigkeli.com

info@alexiakoudigkeli.com

Instagram: [@alexiakoudigkeli](https://www.instagram.com/alexiakoudigkeli)

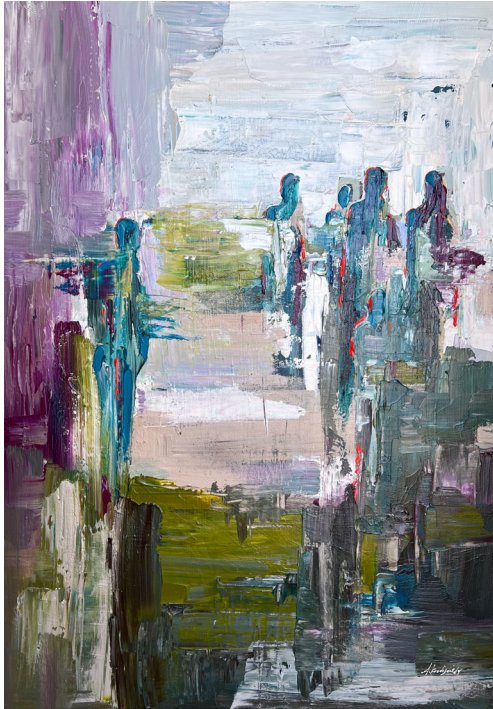
Η Αλεξία Κουδιγκέλη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1996. Η ελληνίδα καλλιτέχνης φοίτησε στο Πανεπιστήμιο των Τεχνών του Λονδίνου (UAL), από όπου αποφοίτησε το 2018. Το έργο της Αλεξίας έχει αναγνωριστεί και εκτεθεί σε διάφορες εκθέσεις σε καταξιωμένες γκαλερί στην Ελλάδα, με πρώτη την ατομική της έκθεση στο Σύλλογο Αποφοίτων του σχολείου της, Κολλέγιο Αθηνών, το 2020, έπειτα την Γκαλερί Αγκάθι - Kartalos το 2021, την Δημοτική Πινακοθήκη της Μυκόνου το 2022 και πιο πρόσφατη την αίθουσα Τέχνης ΦΑΑΘ στην Θεσσαλονίκη. Τα έργα της φιλοξενούνται σε ιδιωτικές συλλογές σε Ευρώπη και Αμερική.

Alexia Koudigkeli was born in Athens in 1996. The Greek artist has a background education from the University of the Arts London (UAL), from where she graduated in 2018. Alexia's work has been recognized and exhibited in various exhibitions in established galleries in Greece, her first solo exhibition being in her highschool, Athens College, in 2020, followed by Agathi - Kartalos Gallery in 2021, in the Municipal Gallery of Mykonos in 2022 and her most recent one in FAATH Gallery in Thessaloniki. Her works are housed in private collections in Europe and America.

Μία νέα καλλιτέχνης έκανε την εμφάνισή της στα καλλιτεχνικά δρώμενα της χώρας, προερχόμενη από την Αγγλία όπου σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Καλών Τεχνών του Λονδίνου και επιδεικνύοντας ένα έργο με υψηλή ποιότητα χάρη στη διηγηματική πλοκή (πολλές 'ιστορίες' πλασμένες αυτοαναφορικά), την πρωτότυπη δομή (πολλαπλοί άξονες σε μία ατέρμονη ανάπτυξη), τον 'μεταφυσικό' χρωματισμό (χρωματισμένες επιφάνειες και μοτίβα ως σύμβολα ψυχικών καταστάσεων), τις δυναμικές κινήσεις προσώπων και αντικειμένων σε μία αέναη ροή στον χώρο και τον χρόνο, την αλλαγή των ρόλων νοητικών και πραγματικών αντικειμένων- ανθρώπων και μοτίβων-, καθώς ο πολλαπλός ρόλος της προοπτικής προσδίδει στα θέματα μία υπέρ- φυσική όψη, τις ανθρώπινες φιγούρες –διάφανες και άμεσα λειτουργικές προ το σύνολο- αναπτύσσονται εμφατικά στον χώρο σαν σκιές ή ανδρείκελα ενός άλλου κόσμου, προκαλώντας ανάμεικτα συναισθήματα στον θεατή.

Πρόκειται για εικόνες –ψυχογραφήματα, για τοπία –ιδεογράμματα, που αποτυπώνουν τη σύγχρονη αντίληψη για τις μεταφυσικές αξίες σχετικά με το νόημα των πραγμάτων του οπτικού κόσμου, για εικονικά 'παλίμψηστα' σε ένα διαρκή διάλογο με το όνειρο και η φαντασία, αλλά και για 'στιγμιότυπα' ενός κόσμου τόσο άμεσου και κοντινού, όσο και απόμακρου. Αναμφισβήτητα, ο ιστορικός εξπρεσιονισμός, εμπλουτισμένος με τις φαντασιακές όψεις της αφαίρεσης και του ονειρικού ρεαλισμού, κάνει τη ζωγραφική της Αλεξίας Κουδιγκέλη τόσο ομιλητική και συνάμα άμεση και ζωντανή.

Μιλτιάδης Παπανικολάου
Καθηγητής της Ιστορίας της Τέχνης

Αγαπάω τ' ό,τι θλιμμένο στον κόσμο
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 70 εκ.)

Αγαπάω - Νίκος Καββαδίας

Αγαπάω τ' ό,τι θλιμμένο στον κόσμο,
Τα θολά τα ματάκια, τους άρρωστους ανθρώπους,
Τα ξερά, γυμνά δέντρα και τα έρημα πάρκα,
Τις νεκρές πολιτείες, τους τρισκότεινους τόπους.
Τους σκυφτούς οδοιπόρους που μ' ένα δισάκι
Για μια πολιτεία μακρινή ξεκινάνε.
Τους τυφλούς μουσικούς των πολόβουων δρόμων,
Τους φτωχούς, τους αλήτες, αυτούς που πεινάνε
Τα χλωμά τα κορίτσια που πάντα προσμένουν
Τον ιππότη που είδαν μια βραδιά στο όνειρό τους
Να φανεί απ τα βάθη του απέραντου δρόμου
Τους κοιμώμενους κόκνους πάνω στ' ασπροφτερό τους
Τα καράβια που φεύγουν για καινούρια ταξίδια
Και δεν ξέρουν καλά αν θα γυρίσουν ποτέ πίσω
Αγαπάω, και θα θελα μαζί τους να πάω,
Κι ούτε πια να γυρίσω
Αγαπάω τις κλαμένες, ωραίες γυναίκες
Που κοιτάνε μακριά, που κοιτάνε θλιμμένα.
Αγαπώ σε τούτον τον κόσμο ό, τι κλαίει
Γιατί μοιάζει με μένα.

Τα καράβια που φεύγουν για καινούρια ταξίδια (2023, Ακρυλικό σε καμβά 50 x 70 εκ.)

Θα θελα μαζί τους να πάω, κι ούτε πια να γυρίσω (2023, Ακρυλικό σε καμβά 50 x 70 εκ.)

Να ελπίζεις (2023, Ακρελικό σε καμβά 100 x 150 εκ.)

Να ελπίζεις - Νίκος Εγγονόπουλος

Να ελπίζεις – να ελπίζεις πάντα – πως ανάμεσα εις τους ανθρώπους –
που τους ρημάζει η τρομερή “ευκολία” –
θα συναντήσεις απαλές ψυχές με τρόπους
που τους διέπει καλοσύνη – πόθος ευγένειας – ηρεμία
ίσως όχι πολλές – ίσως να ‘σαι άτυχος: καμία –
τότε εσύ προσπάθησε να γενείς καλλίτερος
εις τρόπον ώστε να έρθει κάποια σχετική ισορροπία.

Το ταξίδι - Κωστής Παλαμάς

Μου σφίγγει ο καμηός, σα θηλιά το λαιμό
και μες στην καρδιά με δαγκώνει σα φίδι.
Παράξενο θέλω ν' αρχίσω ταξίδι,
χωρίς, μα χωρίς τελειωμό.

Το δρόμο μ' αργά να τραβώ, να τραβώ,
αλλά πουθενά και ποτέ να μη στέκω,
φυγή να μη βρίσκω, ή πάντα να μπλέκω
με κόσμο τυφλό και βουβό.

Παράξενο θέλω ν' αρχίσω ταξίδι, χωρίς, μα χωρίς τελειωμό (2023, Ακρυλικό σε καμβά 50 x 100 εκ.)

Να νιώθω τριγύρω πλατιά ερημιά,
κλεισμένα τα σπίτια, τα τζάκια σβησμένα,
ψηλά να μη φέγγει αστέρι κανένα,
και κάτω γυναίκα καμιά.

Ε! ίσως σε τέτοιο ταξίδι αν βρεθώ,
ατέλειωτο, έρμο, σ' αγνώριστη χώρα,
δε θα 'χω περίσσια λαχτάρα σαν τώρα,
Αγάπη, από σε να χαθώ!

Αγάπη, από σε να χαθώ! (2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 120 εκ.)

Η θάλασσα είναι σαν τον έρωτα: μπαίνεις και δεν ξέρεις αν θα βγεις (2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 150 εκ.)

Η θάλασσα – Ντίνος Χριστιανόπουλος

“Η θάλασσα είναι σαν τον έρωτα:
μπαίνεις και δεν ξέρεις αν θα βγεις.
Πόσοι δεν έφαγαν τα νιάτα τους –
μοιραίες βουτιές, θανατερές καταδύσεις,
γράμπες, πηγάδια, βράγια αθέατα,
ρουφήχτρες, καρχαρίες, μέδουσες.
Αλίμονο αν κόψουμε τα μπάνια
Μόνο και μόνο γιατί πνίγηκαν πεντέζι.
Αλίμονο αν προδώσουμε τη θάλασσα
Γιατί έχει τρόπους να μας καταπίνει.
Η θάλασσα είναι σαν τον έρωτα:
χίλιοι τη χαίρονται – ένας την πληρώνει.”

Πριν από εσένα ήσουν εσύ;
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 80 x 60 εκ.)

Επιτέλους - Γιάννης Ρίτσος

Πριν από εσένα ήσουν εσύ;
Έξω στο δρόμο δεν περνάει κανένας.
Το φως του δωματίου πέφτει κάθετα
τονίζοντας τα ζυγωματικά, σβήνοντας το σαγόνι
μέσα στην ίδια απορία: «ωπήρξαμε;». Έτσι
πέταξα το ποτήρι απ' το παράθυρο.
Έτσι άκουσα τουλάχιστον κάτω στο πεζοδρόμιο τον
κρότο: «υπάρχουμε».

Γαλήνη - Διονύσιος Σολωμός

Δέν ακούεται οὔτ' ἓνα κῶμα
εἰς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά,
Λές και ἡ θάλασσα κοιμάται
μέσ τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά.

Λές και ἡ θάλασσα κοιμάται μέσ τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 70 εκ.)

Κι ήμουν στο σκοτάδι. Κι ήμουν το σκοτάδι. Και με είδε μια αχτίδα
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 70 εκ.)

Αγάπη - Κώστας Καρωτάκης

Κι ήμουν στο σκοτάδι. Κι ήμουν το σκοτάδι.
Και με είδε μια αχτίδα

Δροσούλα το ιλαρό το πρόσωπό της
κι εγώ ήμουν το κατάξερο ασφοδίλι.
Πώς μ' έσεισε το ζόπνημα μιας νιότης,
πώς εγελάσαν τα πικρά μου χείλη!

Σάμπως τα μάτια της να μου είπαν ότι
δεν είμαι πλέον ο ναυαγός κι ο μόνος,
κι ελύγισα σαν από τρυφερότη,
εγώ που μ' είχε πέτρα κάνει ο πόνος.

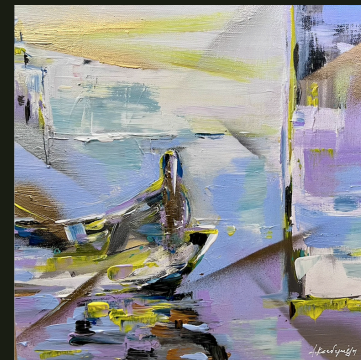
Πώς μ' έσεισε το ζόπνημα μιας νιότης
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 70 x 100 εκ.)

Η μέθη των κοριτσιών (2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 120 εκ.)

Ως έργο ατελείωτο - Ανδρέας Εμπερίκος

Η μέθη των κοριτσιών είναι μήνυμα
Που πάει ο ποντοπόρος στην καλή του
Γαλήνια νύχτα το βελούδο της σιγής
Μέσα στ' αστέρια που κυλούν στην πρόμη
Για το ταξίδι των ιστών για το ταξίδι των αρμάτων
Αρματωσιάς μιας σκούνας ηνιόχου
Τεθρίππου βαίνοντος προς την χαρά
Καταλισμών ασιγγανών με κοριτσάκια
Πιο θελκτικά κι' από τα μάτια τους
Όταν σκιρτούν στην πάχνη της πρωίας.

Βαίνοντας προς τη χαρά
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 40 x 40 εκ.)

Να φεύγεις από όσα νόμισες γι' αληθινά, μήπως φτάσεις κάποτε σ' αυτά
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 70 x 50 εκ.)

Να φεύγεις! Αθόρυβα
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 70 x 100 εκ.)

Να μάθεις να φεύγεις από εκεί που ποτέ πραγματικά δεν υπήρξες
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 50 x 70 εκ.)

Να μάθεις να φεύγεις - Χριστίνα Παρασχά

Από την ασφάλεια τρέπων αγκαλιών.

Από χειραφίξεις που σε στοχεύουν.

Από την ανάμνηση μιας κάλπικης ευτυχίας.

Να φεύγεις !

Αθόρυβα, σιωπηλά, χωρίς κραυγές, μακρόσυρτους αποχαιρετισμούς.

Να μην παίρνεις τίποτα μαζί, ούτε ενθύμια, ούτε ζακέτες για το δρόμο.

Να τρέξεις μακριά από δήθεν καταφύγια κι ας έχει έξω και χαλάζι.

Να μάθεις να κοιτάς βαθιά στα μάτια όταν λες αντίο κι όχι κάτω ή το άπτερο.

Να εννοείς τις λέξεις σου, μην τις εξευτελίζεις, σε παρακαλώ.

Να μάθεις να κοιτάς την κλεψύδρα, να βλέπεις πως ο χρόνος σου τελειώσει.

Όχι αγκαλιές, γράμματα, αφηρώσεις, κάποτε θα ξανασυναντηθούμε αγάπη μου
(όλα τα βράδια και τα τραγούδια δεν θα είναι ποτέ δικά σας).

Αποδέξου το.

Να αποχωρίζεται τραγούδια που αγάπησες, μέρη που περπάτησες.

Δεν έχεις τόση περιορισμένη φαντασία όσο νομίζεις.

Μπορείς να φτιάξεις ιστορίες ολοκαίνουργιες, με ουρανό κι αλάτι.

Να θυμίζουν λίγο φθινόπωρο, πολύ καλοκαίρι κι εκείνη την απέραντη Άνοιξη.

Να φεύγεις από εκεί που δε σου δίνουν αυτά που χρειάζεσαι.

Από το δυσανάλογο, το μέτριο και το λίγο.

Να απαιτείς αυτό που δίνεις να το παίρνεις πίσω -δεν τους το χρωστάς.

Να μάθεις να σέβεται την αγάπη σου, το χρόνο σου και την καρδιά σου.

Μην πιστεύεις αυτά που λένε -η αγάπη δεν είναι ανεξάντλητη, τελειώνει.

Η καρδιά χαλάει, θα τη χτυπάς μια μέρα και δεν θα δουλεύει.

Να καταλάβεις πως οι δεύτερες ευκαιρίες είναι για τους δειλιούς

-οι τρίτες για τους γελοιούς.

Μην τρέμεις την αντιστοχία λέξεων-εννοιών, να ονομάζεις σχέση τη σχέση, την
κοροϊδία κοροϊδία.

Να μαλώνεις τον εαυτό σου καμιά φορά που κάθεται και κλαφουρίζει

-σαν μωρό κι εσύ κάθεται και του δίνεις γλειφιτζούρι μη και σου στεναχωρηθεί το
βοζανιάρικο.

Να μάθεις να φάγνεις για αγάπες που θυμίζουν Καζαμπλάνκα

— όχι συμβάσεις ορισμένου χρόνου

Και να μάθεις να φεύγεις από εκεί που ποτέ πραγματικά δεν υπήρξες.

Να φεύγεις κι ας μοιάζει να σου ζερκίζονται τον παιδί από τη μητέρα.

Να φεύγεις από όσα νόμισες γι' αληθινά, μήπως φτάσεις κάποτε σ' αυτά.

Με τί καρδιά, με τί πνοή, τι πόθους και τί πάθος
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 70 εκ.)

Άρνηση - Γιώργος Σεφέρης

Στο περιγάλι το κρυφό
κι άσπρο σαν περιστέρι
διψάσαμε το μεσημέρι
μα το νερό γλυφό.

Πάνω στην άμμο την ζανθή
γράψαμε τ' όνομά της
ωραία που φύσηζεν ο μπάτης
και σβήστηκε η γραφή.

Με τί καρδιά, με τί πνοή,
τι πόθους και τί πάθος,
πήραμε τη ζωή μας - λάθος!
κι αλλάξαμε ζωή.

Πάρραμε τη ζωή μας - λάθος! κι αλλάξαμε ζωή
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 100 εκ.)

Περνώ σε χρυσή κλωστή ασημένα φεγγάρια
(2023, Ακρυλικό σε καμβά 30 x 40 εκ.)

Περιμένω να ζημερώσει για να γεννηθεί ένας νέος θεός μες στην καρδιά μου (2023, Ακρυλικό σε καμβά 30 x 40 εκ.)

Η αγρύπνια - Μίλτος Σαχτούρης

Όλοι κοιμούνται
κι εγώ ζαγρυπνώ
περνώ σε χρυσή κλωστή
ασημένα φεγγάρια
και περιμένω να ζημερώσει
για να γεννηθεί
ένας νέος θεός
μες στην καρδιά μου
την παγωμένη
από άγρια φαντάσματα
και τη μαύρη πίκρα.

Μακρύ κουραστικό ταξίδι το πεπρωμένο μα το χειρότερο πας ή έρχεσαι δεν ξέρεις (2023, Ακρυλικό σε καμβά 100 x 70 εκ.)

Πεπρωμένο - Κική Δημουλά

Μακρύ κουραστικό ταξίδι
το πεπρωμένο
μα το χειρότερο

πας ή έρχεσαι δεν ξέρεις

Η Μαρίνα των βράχων, Ο. Ελύτης

Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη –Μα πού γόριζες
Ολημερίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας
Λετοφόρος άνεμος γόμνωσε τους λόφους
Γόμνωσε την επιθυμία σου ως το κόκαλο

Κι οι κόρες των ματιών σου πήρανε τη σκυτάλη της Χίμαιρας
Ριγώνοντας μ' αφρό τη θύμηση!
Πού είναι η γνώριμη ανηφορία του μικρού Σεπτεμβρίου
Στο κοκκινόχωμα όπου έπαιζες θωρώντας προς τα κάτω
Τους βαθιούς κυμαίνοντες των άλλων κοριτσιών

Τις γωνιές όπου οι φίλες σου άφηναν αγκαλιές τα
δουσαριάνια*

–Μα πού γόριζες;
Ολονηχτίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας
Σου 'λεγα να μετράς μες στο γδυτό νερό τις φωτεινές του
μέρες
Ανάσκελη να χαίρεσαι την αυγή των πραγμάτων

Ή πάλι να γαρνάς κίτρινους κάμπους
Μ' ένα τριφύλλι φως στο στήθος σου ηρωίδα ιάμβου*

Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη
Κι ένα φόρεμα κόκκινο σαν το αίμα
Βαθιά μες στο χρυσάφι του καλοκαιριού

Και τ' άρωμα των γρακίνθων –Μα πού γόριζες

Κατεβαίνοντας προς τους γιαλούς τους κόλπους με τα βότσαλα
Ήταν εκεί ένα κρύο αρμυρό θαλασσόχορτο
Μα πιο βαθιά ένα ανθρώπινο αίσθημα που μάτωνε
Κι άνοιγες μ' έκπληξη τα χέρια σου λέγοντας τ' όνομά του

Ανεβαίνοντας ανάλαφρα ως τη διαύγεια των βοθών
Όπου σελάγιζε ο δικός σου ο αστεριάζ*.
Άκουσε ο λόγος είναι των στερνών η φρόνηση
Κι ο χρόνος γλύπτης των ανθρώπων παράφορος
Κι ο ήλιος στέκεται από πάνω του θηρίο ελπίδας

Κι εσύ πιο κοντά του σφίγγεις έναν έρωτα
Έχοντας μια πικρή γεύση τρικυμίας στα χείλη.
Δεν είναι για να λογαριάζεις γαλανή ως το κόκαλο
άλλο καλοκαίρι,

Για ν' αλλάζουμε ρέμα τα ποτάμια
Και να σε πάνε πίσω στη μητέρα τους,

Για να ζαναφιλήσεις άλλες κερασιές
Ή για να πας καβάλα στο μαϊστρο

Στιλωμένη στους βράχους δίχως χτες και αύριο.
Στους κινδύνους των βράχων με τη χτενισιά της θύελλας
Θ' αποχαιρετήσεις το αίνιγμά σου.

Μια γεύση τρικυμίας στα χείλη (2023, Ακρυλικό σε καμβά 50 x 50 εκ.)

Σὰ βγεῖς στὸν πηγαμὸ γιὰ τὴν Ἰθάκη, νὰ εὔχῃσαι νάσαι μακρὸς ὁ δρόμος, γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις
(2023, Ακρολικο σε καμβά 70 x 100 εκ.)

Ἔτσι σοφὸς ποὺ ἔγινες, μὲ τόση πείρα, ἤδη θὰ τὸ κατάλαβες ἢ Ἰθάκες τί σημαίνουν (2023, Ακρολικο σε καμβά 100 x 120 εκ.)

Τοὺς Λαιστρυγῶνας καὶ τοὺς Κύκλωπας, τὸν θυμωμένο Ποσειδῶνα μὴ φοβάσαι (2023, Ακρολικο σε καμβά 40 x 40 εκ.)

Ἰθάκη - Κωσταντίνος Καβάφης

Σὰ βγεῖς στὸν πηγαμὸ γιὰ τὴν Ἰθάκη,
νὰ εὔχῃσαι νάσαι μακρὸς ὁ δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.

Τοὺς Λαιστρυγῶνας καὶ τοὺς Κύκλωπας,
τὸν θυμωμένο Ποσειδῶνα μὴ φοβάσαι,
τέτοια στὸν δρόμο σου ποτὲ σου δὲν θὰ βρεῖς,
ἂν μὲν ἢ σκέψῃς σου ὕψηλῃ, ἂν ἐκλεκτὴ
σγκίνῃσις τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα σου ἀγγίζει.

Τοὺς Λαιστρυγῶνας καὶ τοὺς Κύκλωπας,
τὸν ἄγριο Ποσειδῶνα δὲν θὰ συναντήσεις,
ἂν δὲν τοὺς κουβανεῖς μὲς στὴν ψυχὴ σου,
ἂν ἢ ψυχὴ σου δὲν τοὺς στήνει ἐμπρὸς σου.

Νὰ εὔχῃσαι νὰ ἴσαι μακρὸς ὁ δρόμος.
Πολλὰ τὰ καλοκαιρινὰ πρωῒα νὰ εἶσαι
ποδὲ μὲ τί εὐχαρίστηση, μὲ τί χαρὰ
θὰ μπαίνεις σὲ λιμένας πρωτοειδωμένους·

νὰ σταματήσεις σ' ἐμπορεῖα Φοινικικά,
καὶ τὲς καλὲς πραγμάτειες ν' ἀποκτήσεις,
σεντέφια καὶ κοράλλια, κεχρμπάρια κ' ἔβενους,
καὶ ἡδονικά μρωδικὰ κάθε λογῆς,
ὅσο μπορεῖς πιὸ ἄφθονα ἡδονικά μρωδικά.

Σὲ πόλεις Αἰγυπτιακὲς πολλὲς νὰ πᾶς,
νὰ μάθῃς καὶ νὰ μάθῃς ἀπ' τοὺς σπουδασμένους.
Πάντα στὸ νοῦ σου νύχῃς τὴν Ἰθάκη.
Τὸ φθάσιμον ἐκεῖ εἶν' ὁ προορισμὸς σου.

Ἄλλὰ μὴ βιάζῃς τὸ ταξεῖδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλὰ νὰ διαρκέσει.
Καὶ γέρος πιά ν' ἀράζῃς στὸ νησί,
πλούσιος μὲ ὅσα κέρδισης στὸν δρόμο,
μὴ προσδοκῶντας πλοῦτη νὰ σὲ δώσῃ ἢ Ἰθάκη.

Ἢ Ἰθάκη σ' ἔδωκε τ' ὠραῖο ταξίδι.
Χωρὶς αὐτὴν δὲν θάβγαινες στὸν δρόμο.
Ἄλλα δὲν ἔχει νὰ σὲ δώσει πιά.

Κι ἂν πτωχικὴ τὴν βρῆς, ἢ Ἰθάκη δὲν σὲ γέλασε.
Ἔτσι σοφὸς ποὺ ἔγινες, μὲ τόση πείρα,
ἤδη θὰ τὸ κατάλαβες ἢ Ἰθάκες τί σημαίνουν.

Alexia A.
Koudigkeli
A. Koudigkeli

www.alexiakoudigkeli.com | info@alexiakoudigkeli.com
Instagram: [@alexiakoudigkeli](https://www.instagram.com/alexiakoudigkeli)